

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 58.952 van 29 maart 1996

A. 67.417/VI-12.997

In zake : **GLINEUR** Daniel

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Joëlle DIEU, advocaat,
rue des Archers 2/14
7000 Bergen,

tegen :

**de Nationale Maatschappij der
Belgische Spoorwegen**, afgekort
als "**N.M.B.S.**",

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe GERARD, advocaat bij
het Hof van Cassatie,
Louizalaan 523
1050 Brussel.

**DE RAAD VAN STATE, XIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de door Daniel GLINEUR op 2 februari 1996 ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de op 5 december 1995 genomen beslissing waarbij hem als tuchtstraf afzetting wordt opgelegd;

Gezien het terzelfder tijd ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van Mevr. DEBUSSCHERE,
auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 11 maart 1996,
waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de
terechtzing van 29 maart 1996;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van
het verslag en van de beschikking tot bepaling van de
rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer MESSINE,
staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DIEU,
advocaat, die voor verzoeker verschijnt en van
Mr. GERARD, advocaat bij het Hof van Cassatie, die voor
de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van
Mevr. DEBUSSCHERE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van state, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat verzoeker, die sedert
13 oktober 1980 arbeider-schilder is bij de Nationale
Maatschappij der Belgische Spoorwegen (N.M.B.S.),
geregeld tuchtstraffen heeft gekregen, hoofdzakelijk
wegens de kwaliteit van zijn werk, zijn gedrag ten
opzichte van zijn meerderen en zijn collega's en ver-
scheidene overtredingen van het dienstrooster : verlaten
van de dienst, te laat aankomen, niet in acht nemen van
de richtlijnen voor het prikken; dat hij aldus op
3 november 1993 voor een termijn van drie maanden is
geschorst wegens bedreigingen en eerrovende woorden

jegens een hiërarchische meerdere, weigering om een bevel op te volgen en verlaten van de dienst;

Overwegende dat hij op 13 december 1994 telefonisch om verlof heeft verzocht omdat hij opgehouden zou zijn op het politiekantoor, maar dat hij, aangezien hij die omstandigheid niet heeft bewezen, als afwezig is opgeschreven; dat hij op 2, 3, 4 en 5 januari 1995 opnieuw telefonisch om verlof heeft verzocht, waarbij hij zich ertoe verbond een bewijsstuk af te geven zodra hij de dienst hervatte en dat hij, toen hij zijn dienst hervatte, een attest indiende, afgegeven door de burgerlijke stand van Bordeaux met betrekking tot het overlijden, op 31 december 1994, van een genaamde RICHARD, zodat de verwerende partij hem van 2 tot 6 januari 1995 als afwezig beschouwde;

Overwegende dat de onmiddellijke hiërarchische meerdere van verzoeker, als gevolg van die feiten, voorstelde hem als tuchtstraf afzetting op te leggen wegens het herhaaldelijk telefonisch verzoeken om verlof en ongewettigde afwezigheid; dat verzoeker zich op 3 februari 1995 als volgt rechtvaardigde :

" De omstandigheden in mijn leven hebben mij tot mijn grote spijt ertoe genoopt telefonisch om verlof te verzoeken. Wat het verzoek tot afzetting betreft ben ik echt ontgoocheld over zulk een werkelijk dramatische oplossing. Aangezien de eerste straf mij is opgelegd wegens het zeggen van de waarheid en mij wegens het ontbreken van drie maanden bezoldiging meer dan 150.000 frank heeft doen verliezen, wens ik gehoord te worden door de raad van beroep.";

dat verzoekers onmiddellijke hiërarchische meerdere en zijn afdelingschef op 7 februari 1995 het voorstel tot afzetting hebben bevestigd;

Overwegende dat industrieel ingenieur BALE, in een document met als opschrift "supplement op P255

van 19/01/95 van nieuwe door het personeelslid begane feiten", opgesteld op 10 oktober 1995, waarin hij verzoeker verwijt die dag zijn dienst te hebben verlaten en het werk te hebben laten liggen zonder te voldoen aan zijn verplichtingen inzake de prikklok, opnieuw afzetting als straf voorstelde; dat verzoeker zich op 6 november 1995 als volgt rechtvaardigde : "Als gevolg van de inbraak en de schade in mijn huis, sta ik onder nerveuze spanning. PV van de rijkswacht (175310102395)"; dat dit nieuwe voorstel op 10 november 1995 door zijn hiërarchische meerderen is bevestigd;

Overwegende dat verzoeker op 9 november 1995 ervan op de hoogte is gebracht dat de raad van beroep de 29e zou vergaderen en dat hij de 17e zijn dossier zou mogen raadplegen; dat hij op 29 november 1995, bijgestaan door een verdediger, effectief is gehoord door de raad van beroep, die dezelfde dag het als volgt luidende advies heeft uitgebracht :

" Aangezien de feiten, zoals ze zijn overgenomen in de motivering van het voorstel tot afzetting, bewezen zijn ten laste van de appellant (eenparigheid);

Aangezien het herhaaldelijk voorkomen ervan veelbetekenend is : vijf te laat ingediende verlofaanvragen gevolgd door zes dagen ongewettigde afwezigheid; dit alles in minder dan één maand tijd, waarna hij op 10 oktober 1995, opnieuw ongewettigd afwezig was, terwijl ten aanzien van hem een voorstel tot afzetting was geformuleerd;

Dat het bijzonder storend is, zowel voor de goede werking van de dienst waartoe de betrokkene behoort, als voor zijn collega's;

Dat in dat opzicht de vaststelling dat het beoordelingscijfer van de betrokkene sedert 1994 voortdurend daalt van 0,9 in februari, over 0,8 in mei en 0,7 in juli naar 0,6 in november, welke cijfers allemaal bijzonder laag zijn, heel relevant is;

Aangezien de accumulatie van de reeds door Daniel GLINEUR opgelopen straffen, waarvan de laatste een schorsing uit het ambt is voor een periode van drie maanden, samen met de andere overwegingen

hierboven, het voorstel tot afzetting, zoals het hier wordt geformuleerd, rechtvaardigt";

Overwegende dat het directiecomité verzoeker op 4 december 1995 de door de raad van beroep voorgestelde straf heeft opgelegd en de motieven ervan heeft overgenomen; dat het de bestreden handeling betreft, die op 5 december 1995 ter kennis van verzoeker is gebracht;

Overwegende dat volgens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State "de schorsing van de tenuitvoerlegging ... alleen (kan) worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 53 van het tuchtreglement van de N.M.B.S. (A.R.P.S. 550); dat hij in hoofdzaak betoogt dat de laatstgenoemde bepaling het volgende stelt : "Afzetting wordt, als uiterste maatregel, voorgesteld wanneer de ernst, de herhaling of de aard van de fouten zulks vereist", dat de telefonische aanvragen om verlof, een gangbare praktijk in de dienst waar verzoeker werkte, op zich niet als ernstige fouten kunnen worden beschouwd, dat het woord "herhaling", dat gebruikt wordt in de A.R.P.S., veeleer impliceert dat de feiten dikwijls voorvallen, d.w.z. op verschillende tijdstippen, en dat de aard van de fout, gesteld dat dit als een fout kan worden beschouwd, geen afzetting vereist, zodat de bestreden beslissing noch in feite, noch in rechte is gemotiveerd en dat zij steunt op onbestaande motieven;

Overwegende, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verklaart, dat verzoeker in een middel ontleend aan het ontbreken van een uitdrukkelijke motivering van de bestreden handeling, de feitelijke en wettelijke gronden waarop deze steunt kan kritiseren; dat een handeling, wat de vorm betreft, immers alleen wettig is gemotiveerd in de zin van de wet van 29 juli 1991, op de tweevoudige voorwaarde dat zij de uiteenzetting van de redenen bevat die de handeling rechtvaardigen en dat die motieven niet onjuist zijn;

Overwegende dat de bestreden handeling de motieven heeft overgenomen van de raad van beroep, die heeft vastgesteld dat verzoeker in minder dan één maand vijf maal te laat verlof had aangevraagd, gedurende zes dagen ongewettigd afwezig was en nogmaals toen ten aanzien van hem een voorstel tot afzetting was geformuleerd; dat hij voorts zegt dat de afzetting gerechtvaardigd is door de accumulatie van die feiten en de vroeger opgelopen straffen, waaronder een schorsing voor een periode van drie maanden; dat die vaststellingen, samen met die betreffende de voortdurende daling van het beoordelingscijfer van de betrokkene in 1994, de ernst, de herhaling of de aard van de fouten rechtvaardigen in de zin van artikel 53 van het tuchtreglement, alsook de uitgesproken straf; dat anderzijds de bestreden handeling de bepalingen van de tuchtregeling aangeeft die worden toegepast; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van artikel 11 van de A.R.P.S.- bundel 550 dat als volgt luidt : "Een bediende die sedert minder dan één jaar, twee straffen van de tweede graad opgelopen heeft, loopt door dat feit alleen al het risico te worden afgezet bij een zware fout die

hij nog datzelfde jaar zou begaan"; dat hij betoogt dat hij het jaar voor de feiten geen twee straffen van de tweede graad heeft opgelopen, hetgeen de bestreden beslissing laat uitschijnen, en dat de feiten die tegen hem worden ingebracht niet als ernstig kunnen worden beschouwd, hoofdzakelijk in de mate dat het een gangbare praktijk betrof in de dienst en dat zij niet raken aan de veiligheid van het verkeer;

Overwegende dat de bepaling waarnaar in het middel wordt verwezen slechts een bijzonder geval van toepassing vormt van artikel 53 van hetzelfde tuchtreglement; dat de bestreden handeling gegrond is op het genoemde artikel 53 en niet op artikel 11; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de schending van artikel 8 van hetzelfde tuchtreglement dat het volgende bepaalt : "Begaat een met een straf bedreigde bediende een nieuwe fout, dan moet dit worden gemeld aan de chef die uitspraak moet doen. Deze moet het eerste strafbulletin aanvullen of de voornaamste delen ervan (opgave, rechtvaardiging, advies van de betrokken chefs) wijzigen, zodat er een beslissing kan genomen worden over al de strafbare feiten waaraan de bediende zich schuldig gemaakt heeft"; dat hij betoogt dat de in de loop van de beroepsprocedure tegen hem ingebrachte feiten van 10 oktober 1995 niet onder artikel 8 vallen : dat het personeelslid niet met straf was bedreigd, maar met een voorstel tot straf, zodat de voorgeschreven vormvereisten om een tweede feit met een eerste samen te voegen, niet in acht zijn genomen;

Overwegende dat het voormelde artikel betrekking heeft op het geval van een samenloop van tuchtrechtelijke overtredingen; dat de ongewettigde

afwezigheid waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt op 10 oktober 1995, samenliep met de in december 1994 en januari 1995 begane tuchtrechtelijke overtredingen waarvoor hij "met straf bedreigd" was, dit wil zeggen dat ten aanzien van hem een strafvoorstel was geformuleerd; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan de schending van het algemeen evenredigheidsbeginsel en van artikel 1 van het voormelde tuchtreglement; dat hij in hoofdzaak betoogt dat de tegen hem ingebrachte feiten, de telefonische verlofaanvragen, zulk een zware straf als afzetting niet kunnen rechtvaardigen en bovendien in hun context moeten worden herplaatst, te weten dat zulke aanvragen dikwijls geschieden door de gezamenlijke personeelsleden en dat het strafvoorstel in de sfeer ligt van een bijzonder verstoord sociaal klimaat hetgeen wijst op de wil om tegen alles en iedereen in te straffen;

Overwegende dat het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de tuchtrechtelijke overheden een redelijk verband van evenredigheid in acht nemen tussen de fout en de straf; dat dit beginsel evenwel alleen wordt geschonden als de wanverhouding tussen de fout en de straf duidelijk is; dat artikel 1 van het voormelde reglement ernaar verwijst als het bepaalt dat "de onmiddellijke chefs rekening (moeten) houden met de gradatie van de sancties en moeten vermijden dat ze meteen een zware straf moeten voorstellen nadat ze te lang een opeenvolging van fouten geduld hebben zonder passende bestraffing";

Overwegende dat de overheid, om de ernst van een tuchtrechtelijke overtreding te beoordelen en bijgevolg die van de op te leggen straf, rekening mag houden met het aantal feiten dat tegen de betrokkene wordt

ingebracht, met de herhaling van de overtredingen en met de ernst van de vroeger uitgesproken straf; dat het dit is wat de bestreden handeling in casu heeft gedaan zonder dat een duidelijke wanverhouding tot uiting komt tussen de uitgesproken straf en de vermelde omstandigheden; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden die vervuld moeten zijn opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan worden bevolen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op negenentwintig maart 1900 zesennegentig door :

De heer GEUS,	kamervoorzitter,
Mevrouw THOMAS,	staatsraad,
De heer MESSINNE,	staatsraad,
Mevrouw NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.